

Unutma

— irem-dogan · 09 Aralık 2025

Bugün, bir söz ver kendine.
Ne sonsuzluk vaat et, ne de sahte umutlar.

Yalnızca...
hatırla.
Ve unutma.

Seni böyle çaresiz bırakan, yürüdüğün yolun dikenlerini.
Gözyaşlarının ardında haykıran kalbini.
Göğsündeki sızının o ince izlerini.

Artık biliyorsun:
İstemedikçe, kimse kaldıramaz seni ayağa.
Görmedikçe, kimse bahşedemez sana gücünü.
Sen durdukça, hiçbir şey değiştiremez gerçeğini.

Dön ve aynaya bak.
En çaresiz, en yalnız, en korkak hâline.
Utanma.
"Güçsüzüm." deme kendine.

Nelerden geçtiğini yalnız sen bilirsin.
Kaç geceyi, kaç uykusuz sabahı geride bıraktın.
Karanlıklarda yüzdün, günahlarla süsledin dalga dalga saçlarını.
Yine de, bu acıyı hak ettiğine inandın.

Biliyorum:
Gözünde, sen hep siyahtın.
Yatağının altında değil, evinin içindeydi o canavar.
Korkularını sen değil, en sevdiğin fısıldadı kulağına.

Unutma.

Merhamet edersin yine, bilirim.
En ufak bir güzelliğe, en küçük bir acındırmaya kanarsın.

Affedersin yine.

Onca merhameti, şefkati saçan o gözlerin,
hep acıyarak bakar aynalara.

Umut...

her savaşına, her ölümüne rağmen,
içinden taşan o merhamet.

Evini yıkana, bedenini yakana bile
sunduğun o kefareti,
bizim silahımız.

Unutma.

Başkalarına yağmur olup, seni çölüne hapseden o canavarı.
Senden çaldıklarını, sende eksik bıraktıklarını.
Her gece, sabahtan korkarak uyuyakaldığını.

Bir ruh bile titremese de seninle aynı ateşte,
bir fısıltı bile duyamasan da zihninde,
hiçbir şeyinin kalmadığını sansan da.

Hayatının karmaşasında bir kukla,
aynanın karşısında bir aciz,
bedeninin içinde bir yabancı olsan da.

Hatırla.

Sen dünyaya değil—
kendine yetemedin.

İrem.

Kalbinin cehenneminde boğulsan da,
her gece, yine mırıldanacak dostun koynunda.

Başarısızlıklarının gölgesinde yürüsen de,
birileri yine, en aciz hâlinle bile

gurur duyacak seninle.

Nefret etsen de,
o, yine sevecek seni.

Sen isyan etsen de,
O, yine dođduracak güneşini.